

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Ea quæ in Christi coronatione acta sunt, quânam mystice intelligantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

Esaïæ 55.

Ibidem.

miscetur cruor sacer spuis, efficiturq; facies tua vt hominis leprosi. Hanc faciem in spiritu olim Esaïas intuens: *Vidimus, inquit, eum, & non erit ei aspectus: & desiderauimus, nouissimum virorum, virum dolorum & scientem infirmitatem, vnde nec reputauimus eum.* Et iterum: *Non est ei species neque decor, &c.* Caput Iesu tot erat tunctionibus plenum, vt præ dolore vix aerem posset tolerare. Nihilominus tamen miris semperq; nouis cruciatibus impletur, pungitur, vulneratur, cæditur atq; vndecunq; affligitur. Baculis bestia solent percuti, vnde dum Christi caput baculo cæditur, præter lationem doloremq;, etiam ignominia Christus afficitur. Caput itaq; venerandum atq; spiritibus angelicis tremendum, perinde ac caput canis viliter tractatur. O quam terribile erit videre hoc caput in iudicio iratum, potentia & maiestatem fulgidum, atque ad confutandos omnes qui se contempserunt, aeternoq; igni cremandos, paratum.

Ea que in Christi coronatione acta sunt, quinam mysticè intelligantur.

Purpura
quid mysticèRoma. 8.
2. Cor. 2.
Spinæ quomodo vertantur nobis in coronam.Tentatio
quæna duo
in se habere.Tentationes
quatenus sint
toleranda.Tentationes
vt virtute
Christi vincere
debeamus.

CHRISTUS noster antequam spinis est coronatus, purpura vestitur. Per purpuram rectè vestis intelligitur charitatis, qua omnes qui cælestibus voluerint interesse nuptijs, indutos reperiri necesse est. Oportet & illos omnes hac esse veste amictos, qui à Christo præ suis volunt laboribus passionibusq; coronari. Spinæ enim tribulationum, passionum quoque at tentationum nobis in coronam à Domino conuertentur, quia *si compassi fuerimus, & conregnabimus.* Et si socij fuerimus passionis, & resurrectionis erimus. Tunc autem in coronam nobis vertentur, quodcumq; purpura (id est, veste charitatis bis tincta) fuerimus induti, vt patienter in Deum omnia quæ patimur referamus, aduersa cuncta de eius manu hilariter accipiamus, eademq; ob ipsius amorem portemus, vt ipse finis sit & causa omnium quæ facimus, patimur, aut intermittimus, & qua re proximum aliam vè quamcumq; creaturam diligimus, sit finis & causa. Spinæ etiam tribulationum nobis in coronam vertuntur, si ea quæcumque nos trahunt aut illiciunt à Deo, fortiter à nobis repellimus ac profligamus. Itaque quotquot tentationum spinas toleramus, quotquot vincimus, tot gemmas in coronam nostram preciosas locamus. Vide iam quia tentationem ex aliqua parte tolerare cogimur, ex alteraq; parte propulsare. Duo enim sunt in tentatione qualibet. Vnum est ipsa tentatio, qua tentaris: aliud, id ad quod tentaris. Tentationem, hoc est, tui impugnationem, laborè certandi, timorem labendi, vigilantiam te custodiendi, exercitium consilij, non consentiendi studium, & quicquid huiusmodi est, quo virtus impugnatur defenditurq;, ferre debet homo, quamuis molestiam & laborem exigant vehementem, & quandoq; vires & sanguinem exhauriant, dum tentatus præssuram sustinet, antequam appetitui possit dominari sensitivo, qui tentationem fouet, & inimicis conuiuet, atq; corripit tanquam clandestinus in ciuitate, quæ oppugnatur, inimicus. Hanc, iniqua impugnationem, pugnam, laborem consilij atq; se defendendi, homo patienter debet sustinere. Non debet quidem optare tentationem aut petere, sed Deo se debet committere, in eodem confidere, non in suis viribus: sed in Christi virtute ad bellum procedere, Deoq; se in eius beneplacitum resignare, contra inimicos ab eodem sibi fortitudinem, virtutem atq; auxilium præcari, Deoq; fidere ac inniti, nihil sibi ascribere, sed Deo totum, quicquid est laboris, pro-

ris, profectus aut laudis, tribuere: quicquid vero infirmitatis, defectus, impotentia, lapsus aut delicti, debet suum agnoscere. Alterum quod in tentatione versatur, est illud quod illicitum, proponitur, & ad quod animus tentati per varia media, per concupiscentias carnis, per consilia & suggestiones diaboli sollicitatur alliciturq; ut eligat, consentiat, velit, non impugnet aut non dissentiat ad hoc, quod Deus prohibuit, aut ut non velit, impugnet, fugiat, damnet, intermittatve, quod Deus præcepit. Ad hoc non debes dissimulare, nec consentire, aut te resignare: sed illud persequi, propulsare, proscindere, fugere atq; eradicare. Eam ob rem dixit: tentationes, quo ad aliquid, sunt toleranda: quo ad aliquid, repellenda. Tolerare oportet ut tentemur, hoc est, ut impugnemur, licet non expediat hoc rogare à Deo ut tentationes nobis mittat. Nescimus enim virtutem nostram, & nimium inconstans est infirmitas nostra. Itaque quod dixi tolerare debemus ut impugnemur: sed nequaquam tolerare seu admittere debemus ea, ad quæ illicita tentamur. Hæc namq; viribus omnibus persequi debemus. verbi gratia: Luxuria te persequitur, nusquam requiem habes, non minus te in templo quam loco prophano fatigat. Itaque ut hoc modo teneris, ut fatigeris, ut tentationi resistere cogaris & laborare, ne consentias, ad hoc Deo resignatum habeas animum, tentationem videlicet hanc, hoc est, laborem, pressuram atque vim qua impugnaris, sustinendi sub auxilio eius gratia diuina: ita tamen ipsum tentationis exercitium atq; pugnam sustineas, nequaquam sustineas, nequaquam admittas, nequaquam tibi propterea placeat id, ad quod tentaris. Quicquid enim illicitum est ad quod tentaris, summopere vitandum est licet (quomodo sepe dixi) ut teneris tolerandum sit, idq; propter Dei amorem. Ut verò vincas tentationem, meminisse debes baculi arundinei, in manum Christo dati: hoc est, cogitare debes tuæ virtutis imbecillitatem, mutabilemque mobilitatem, vanitatem, infirmitatem, nihilitatemq; ne in te, sed in virtute Iesu Christi cõfidas, atq; propositum conatumq; tuum omnem illuc colloques. Quisquis eim in seipso confidit, quisquis arundinem se non cognouerit, periculose pugnat: quia nihil restat ei nisi ut vincatur. Heu quot fuere confidentium in se, hoc est, in sua virtute, in sua scientia, in sua prudentia, aut naturali aliqua virtute, & ceciderunt: vbi alij gratissimis tentationibus inuoluti, implicatiq;, interim in sola Dei virtute & bonitate firmiter sperantes, & de sua diffidentes virtute, euaserunt, luminaq; virtutum facti sunt?

Est item alia eruditio: quomodo Christus cruentatus & vulneratus, operiri voluit purpura, ita nos quotq; nostra vulnera operiamus purpura charitatis. Scitum enim est, *charitatem operire multitudinem peccatorum*. Tertio admonemur, spinis compungi peccatorum nostrorum. Quod pungit memoriam fricat, nec facilis erit eius, quam diu pungit, obliuio. Hoc modo peccatorum nostrorum non debemus obliuisci. Scire enim debemus, quod quæcumq; hic nos pungunt aduersa, si Dei contemplatione patienter tulerimus, in coronam vitæ nobis æterna vertentur. Quotquot ergo spinas passus fueris tribulationum, tot gemmæ præciosæ in corona tua fulgebunt. Tertio, erudimur, ne Christo illudamus, dum illum aut salutamus, aut adoramus. Quando, inquis, Christo illudamus. Nempe tunc, quando foris magnam prætendimus deuotionem, aut humiliationem ostendimus, & intus aridi, acediosi, superbiq; in-

Tentationes quatenus sint repellendæ.

Tentationes petere cur non expediat.

Baculus arundineus quid mystice.

Tentationes virtute Christi non nostris viribus esse vincendas.

Vulnera anime nostre cuiusmodi purpura sint operienda. iacob. 5. Quomodo spinis peccatorum nostrorum compungi debeamus. Quando quis Christo illudat.

Orationis
tempore
phantasias
inutiles ad-
mittere quā
sit temera-
rium.

Faciē Christi
conspue
aut cedere
quis mystice
dicatur.

Adorantes
Christū fal-
so qui sint.

Esaiā 29.

Arundinem
vni se quisq;
reputare de-
beat.

Caput Chri-
sti quis my-
stice arundi-
ne percutiat.

Ocium no-
strum cur
Christum
vulneret.

uenimur. Inclinamus profunde corpus, sed cor manet erectum: os loquitur cum Deo, à quo cor interim auersum est ad mundana, aut peccata. Rogamus Deum vt intendat orationi nostre, cui nos ipsi non intendimus. Petimus multa, at phantasijs implicati, nescimus ipsi quid petimus. Quomodo ergo Deus exaudiet nos, quando nos ipsos non audimus? Nonne res derisione est plena, loqui cum rege pro ardua causa, aut aliquid petere magni ab eodem, & interim eidem vertere dorsum, ludereq; cum catello? Nunquid non rectè illi diceretur à rege, Cur illudis mihi? An magis tibi non est res cordi quam petis, aut desiderio, vt interim dum mihi loqueris, cum bestia ludas? Hoc tamen modo nos facimus orantes, quippe qui cum phantasijs prorsus inanibus ludimur, cum videlicet inter orandum cogitationibus viliū periturarum que rerum, Deo interim cordis nostri vertentes dorsum occupamur. Porro si eo tempore quo Deum adoramus, quo genua flectimus quovè cultum in exteriori homine quemlibet alium impendimus Deo, intra nos malis, obscenis, impurisvè cogitationibus occupamur, Christum quidem salutamus: sed interim tamen in eius faciem aut spuimus, aut alas ei damus. Spuit enim in faciem Christi, qui immundas tractat cogitationes in suo corde. Cædit, qui inuidiæ iraq; tenet impios affectus. Quartò, falso Christum adorat, quisquis verbis Christum confitetur, factis negat, ore Dominum honorat, blasphemat moribus. Hoc proh dolor multi faciunt, cum sacerdotes tum monachi, qui labijs Dominum honorant, quando cor eorum interea longè est ab eo, nempe qui inter laudandum Dominum, tractant quomodo sua perficiant studia iniqua. Hoc modo iniqui faciunt sacerdotes, qui completorium legentes, dicunt: *Dignare Domine nocte ista, sine peccato nos custodire*, paulò post ingressuri in eundem lectum cum suis quas in delicijs habent concubinis. Quid hoc aliud est, quam Dominum irridere? Verum dicit quispiam: Quid igitur faciam? Num, ne irrideam Dominum, debeo orationem intermittere? Haudquaquam, sed voluntatem malam corrigere debes, & immunditias cordis abijcere. Quintò, quomodo Christus arundine illuditur, quasi is qui solum nomen habeat regis, idq; vacuum absq; honore & autoritate: Ita tu potius de teipso sentiens, expende quam instabilis, vacuus, absq; integritate, sine constantia, sine virtute infirmum & miserabile sis figmentum, qui neque operari, neque velle possis bonum absque Deo. Arundo es, quæ nisi dextera Dei teneatur, pro fragilitate tua cito contereris, aut conquassaberis. Sextò, percutere caueamus caput Christi, arundine. Arundine percutit, quisquis per vitam ociosam ac bono fructu vacuum Christum offendit. Dolet enim Christus ocium nostrum, quod ad sanguinis vsque fusionem illum vulnerat. Quare, inquis, Christum ocium meum vulnerat? Ideò profectò vulnerat, quia in te atque in tua vita nihil videt, quo suæ respondeas vitæ, per quam & erudire & prouocare ad sui imitationem te studet, se tibi ponens in exemplum. Caue igitur esse, vt arundo, vacuus.

IESUS ILLUSUS, VIDENDUS PRODUCITVR.

Articulus. XXXIV.

Et post-